

Omtrent psalm 103

Ooit zei Daniël Jansens hier het volgende over psalmen:

“Psalmen lezen kan je alleen maar vanuit je buik. In psalmen schreeuwt de jood als enkeling of in groep een rijk gekleurd pallet van gevoelens uit.”

(...)

Psalm 103, de psalm die we juist mochten beluisteren, roept bij mij volgend gevoel op.

We zitten aan tafel. Op tafel verschijnt witloof. Ik weet niet hoe jullie kinderen reageren wanneer er witloof op tafel komt maar bij ons gaat het dan als volgt. Bah witloof, voor mij niet te veel... ik schep op want ik, als plichtsbewuste ouder vind dat ze toch wel een beetje moeten proeven.... En dan verandert het gezicht meestal...en klinkt er... Oh er zijn appeltjes bij... daarvan wil ik er wél veel dan proef ik het witloof zo niet.

Wel deze psalm doet mij denken aan witloof met appeltjes... bitter en zoet.

Bitter smaakt bij mij het beeld van de mens als een verdorde pol gras en als een snel verwelkende bloem. (...)

Maar en hier komt de zoete appelsmaak... volgens dit lied, volgens deze psalm, zijn we niet snel vergeten bij God. In zijn gedachten zijn we eeuwig. (...) God is nabijheid. Hij zegt het zelf aan Mozes: ik ben die is.

Ik vind dat voor mezelf een belangrijk gegeven in heel mijn zijn. (...)

Als ik op dat leven terugkijk, stel ik vast dat het geloof in die aanwezigheid iets heel wezenlijks is geworden. Het is als het ware een bron van vertrouwen geworden waardoor ik op een rustiger manier in het leven sta, met alles wat dat meebrengt. (...) Karel Staes verwoordt het prachtig in de laatste regels van één van zijn versies van deze psalm.

*In Gods menselijkste armen
Die wij voor elkander mogen zijn
Wiegt een mateloos erbarmen.*